film-cinema

Ann SHERIDAN

O invățătoare devine stea de cinematograf

Generalul Philip Sheridan este una din personalitățile istorice ale Americei. A jucat un rol de seamă în timpul întemeerii Statelor Unite și astăzii școlarii din Noul Continent învață viața acestui erou național, care se bucură de o popularitate aproape egală cu aceea a lui Abraham Lincoln, președintele unificator al Americei de Nord.

In 1915, la 21 Februarie, se născu la Dallas în statul Texas, o strănepoată a faimosului general, mica Clara Lou Sheridan. Din partea mamei, noua născută era de origină indiană. Purtând nobilul nume al unui erou național, Clara Lou părea predestinată unei cariere alese. Urmă școala la Dallas și după ce absolvi universitatea Denton, se înscrisese la Seminarul pedagogic al Statului, cu intenția de a îmbrățișa profesiunea de învățătoare, specializată în educația copiilor mici.

DIRECTOARE LA UN „KINDERGARTEN"

In Statele Unite se dă o însemnătate deosebită creșterii și instrucțiunii copiilor, încă înainte să urmeze școala primară, deoarece la această vârstă puterea de asimilare e foarte desvoltată și noțiunile rămân întipărite viu și trainic pentru tot restul vieții. A fost deci o mare cinste pentru viitoarea „stea", când după absolvirea seminarului, a obținut nu numai o diplomă, dar și un post de directoare la o grădiniță de copii.

Cu mult devotament și dragoste s'a ocupat Clara Lou de copilașii cari i-au fost încredințați. Sportivă, bună cântăreață, ea stătea ziua întreagă în mijlocul micilor ei elevi, amuzându-i cu tot felul de jocuri, cu cântece și coruri. Era considerată ca una dintre cele mai destoinice specialiste în educația copiilor mici și fără îndoială că ar fi ajuns foarte departe în această ramură de activitate. Soarta a voit însă altfel.

UN CONCURS DE FOTOGENIE

Domnișoara directoare a grădiniței de copii era foarte frumoasă. Inaltă, cu un trup minunat, cu un păr brun-roșcat, având luciri aurii, era mai mult decât impunătoare. Copiii vedeau în ea o zână desprinsă din cărțile de basme. Până și părinții erau impresionați de această institutoare, atât de frumoasă. Una din colegele ei avea convingerea că Clara Lou ar putea deveni ușor o mare stea de cinematograf și că ar fi păcat să-și piardă cei mai frumoși ani ai vieții în colțișorul de provincie uitat de lume. Fără s'o întrebe, trimise fotografia ei la un concurs de fotogenie organizat de studiourile „Paramount", cari erau în căutarea unei „femei-pantere".

Se pare însă că domnișoara directoare nu era tipul de „femeepanteră". Kathleen Burke a fost fericita câștigătoare. Totuși, fotografiile Clarei Lou au impresionat pe conducătorii studiourilor „Paramount". Domnișoara directoare a fost extrem de mirată când într'o bună zi a primit o scrisoare din partea acestor studiouri, cu o convocare urgentă la Hollywood. Colega ei nu avu curajul să-i spună că i-a trimis fotografiile la un concurs de fotogenie. In cele din urmă însă, îi spuse totul și o convinse să plece în Cetatea filmului.

PRIMELE DECEPȚII

Odată cu sosirea Clarei Lou la Hollywood începură și primele decepții. Trebui să aștepte o săptămână până îi veni rândul pentru un film de probă și alte săptămâni până ce filmul fu văzut de conducătorii studiourilor „Paramount". In răstimp, Clara Lou își pierdu postul de directoare și se văzu singură la Hollywood, așteptând și așteptând mereu. Era prea târziu să se întoarcă în Texas. Soarta Clarei Lou era pecetluită.

Nu i se dădură decât roluri de figurație mută și abia mult mai târziu un mic rol vorbitor într'un film polițist „Automobilul 99". In vremea aceea, Clara Lou adoptă definitiv nmele de „Ann" și deveni astfel „Ann Sheridan". Aceasta n'o împiedică însă să fie urmărită de un ghinion fenomenal. Studiourile „Paramount" nu-i mai reînoiră contractul... Colindă toate studiourile din Hollywood, fiind mulțumită dacă era angajată ca simplă figurantă într'un film de mâna a treia. Poză ca model pentru reclame de pastă de dinți, shampoon, încercă norocul ca manechin la o casă de mode și fu model fotografic pentru cărți poștale ilustrate.

Ann Sheridan deveni în scurt timp o figură foarte populară la Hollywood... Toți oamenii de filme o cunoșteau, dar niciunul nu o propunea pentru vreun rol. Făcea doar figurație. Din când în când era chemată la studio pentru un rol, dar nu-l juca niciodată, fie că filmul nu se mai lucra, fie că se găsea în răstimp altă interpretă.

INCEPE SUCCESUL

După atâtea decepții, pe cari le-a înfruntat cu mare curaj, Ann Sheridan își dădu seama că soarta nu este chiar atât de vitregă cu ea. Intr'o bună zi fu convocată de studiourile „Warner Bros" la Burbank, pitoreasca periferie a Hollywoodului, unde după câteva probe fotografice, i se dădu un contract. Ann Sheridan semnă cu hotărire. De atunci acest contract i-a fost totdeauna reînoit, până astăzi. Fosta învățătoare a devenit stea de cinematograf.

Dar nici acum Ann Sheridan n'a rămas ferită de necazuri. In studiourile „Warner" se alcătuiră două tabere adverse: pro și contra Annei Sheridan. Prima era încântată de Ann Sheridan și o proclama „regina sex-appeaului"; cealaltă țipa sus și tare că e lipsită de talent și că e bună cel mult ca să pozeze în fotografii de publicitate.

Au trebuit mai mulți ani vedetei să reducă la tăcere pe adversarii ei. După o serie de roluri mici în „Ingeri cu fețe murdare", „Nu sunt criminal!", „Orașul blestemaților" și altele, studiourile „Warner" îi încredințează primul ei rol important în filmul „It all came true", după romanul lui Louis Bromfield („Vin ploile"). Premiera are un succes uriaș. Detractorii vedetei sunt învinși. Ann Sheridan devine „The Oomph-Girl" și e sărbătorită de întregul Hollywood. In zadar încearcă adversarii să-i micșoreze succesul. Glasul lor rămâne fără răsunet în studiourile „Warner", cari au și pregătit un mare rol pentru Ann Sheridan în viitorul lor film „Torrid Zone" (Zona toridă).

In curând la „Scala": „Tragedia imperială"

Imprejurările cari au adus pe Rasputin la palatul Imperial din Petersburg, primirea făcută acestui inspirat și vindecător miraculos la curtea țarului, uciderea lui de un grup de conspiratori, constituie marile linii ale filmului, realizat cu o incontestabilă

HARRY BAUR

grijă și un gust sigur de Marcel L'Herbier cu concursul autorului, Steve Pasteur și al compozitorului Darius Milhaud.

Filmul „Tragedia imperială" e un spectacol mare și emotiv. Anumite scene au o deosebită strălucire, cum ar fi de pildă aceea a vindecării unei călugărițe sau ultimele clipe ale misticului țăran.

Interpretarea este de primul ordin.

In adevăr, Harry Baur, creatorul atâtor roluri de frunte în teatrul și cinematograful francez, a găsit, fără îndoială, în rolul complex al lui Rasputin cea mai reușită creație a sa.

Marcelle Chantal este nespus de emoționantă în Impărăteasa Alexandra Feodorovna, Jean Worms este Nicolae al II-lea, Pierre Richard Willm interpretează pe seducătorul Igor, care pune la cale uciderea lui Grigore Rasputin, Jenny Holt este o tânără călugărița posedată de Necurat, iar Gabrielle Robinne, această talentată actriță, care a cunoscut pe vremuri atâtea succese răsunătoare, apare aci într'un rol mic, e drept, dar foarte important, acela al Mariei Feodorovna, țarina mamă.

In rezumat, un film bine făcut, cu fotografii reușite, cu un dialog plin de contraste fericite, subliniate de armoniile elocvente ale lui Darius Milhaud.

Un film de actualitate: „Patrula albă"

Dacă există un sport despre care se poate spune că e la ordinea zilei atunci acela e desigur ski-ul; anotimpul în care ne găsim, și războiul îi asigură o îndoită actualitate și nu e de mirare că studiourile americane s'au gândit să exploateze cele două aspecte ale celui mai pasionant dintre sporturile de iarnă într'un film, intitulat „Patrula albă".

Aceasta e prima oară când ecranul ne desvăluie îndrăzneața strategie a armatelor de skiori, în a căror tactică intră așezarea de mine pe munți, provocarea avalanșelor spre a distruge pe inamic și alte multe manevre de acest gen.

Câteva episoade dela Jocurile Olimpice permit prezentarea laturii pur sportive a ski-ului, iar acțiunea dramatică a filmului capătă, mulțumită poeziei ce se desprinde din puritatea imaculată a cadrului, o notă de romantism.

Credem interesant să relevăm că interpretul principal, tânărul actor danez Philip Dorn nu încercase niciodată să skieze și că numai după două săptămâni de antrenament, sub supravegherea unor maeștri ai acestui sport, a ajuns un adevărat expert. Alături de el apare frumoasa Luli Deste care venită din Europa, a fost repede adoptată de publicul american printre favoritele sale.

A fost transpus pe ecran „Vânzătorul de păsări"

în regia lui Geza von Bolvary

THEO LINGEN și HANS MOSER, într'o scenă din filmul „Un vals de odinioară".

O plăcută surpriză pentru cinefili va fi, de sigur, prezentarea pe ecran a operetei lui Zeller „Vânzătorul de păsări", în versiunea lui Ernst Marischka și în regia lui Geza von Bolvary.

Studiourile „Terra" dela Babelsberg au terminat de curând realizarea care, pentru Germania, a căpătat denumirea de „Rosen in Tirol", iar pentru România, aceea atât de evocatoare, „Un vals de odinioară".

Această operetă, filmată de Geza von Bolvary, poartă pecetea romantismului secolului al 18-lea epocă în care se desfășoară idila eroilor noștri.

In culori aproape neverosimile, ne sunt arătate toaletele brodate cu fir ale cochetelor dela Curtea princiară, fastul pretențios al uniformelor imperiale, încărcate cu fireturi ale ofițerilor austriaci. Apoi balurile strălucitoare dela Viena, unde scânteia verva și plăcerea de viață a contemporanilor. Dragostea se înfiripa în murmurul izvoarelor și noaptea surprindea adesea pe cei pentru cari timpul n'avea valoare... La toate aceste baluri, frumusețea femeilor și tinerețea biruitoare se luau la întrecere...

Această viață fericită și plină de splendoare a vechilor Curți principiare din provinciile imperiului Habsburgic este evocată cu toată arta de care dispune cinematograful, în „Un vals de odinioară". Dacă mai socotim și latura muzicală a filmului, susținută cu avânt de melodiile lui Zeller, atunci putem considera „Un vals de odinioară" ca cea mai categorică izbândă a genului.

Altă însușire deosebită a filmului este și sugestivitatea peisagiilor încântătoare luate în Tirol, unde feeria munților mereu acoperiți de zăpadă, s'așterne ca o imagine protectoare.

Dar „Un vals de odinioară" mai reactualizează, memoria lui Leonard, acel neîntrecut „prinț al operetei", care, ca nimeni altul, a știut să dea o interpretare personală anilor operetei lui Zeller.

Interpretarea filmului este și ea la înălțime, având în frunte pe inenarabilii comici Hans Moser, Theo Lingen și pe tenorul Leo Slezak. Interpreta feminină este frumoasa Martha Hareil, în deajuns de cunoscută publicului nostru, ca să mai insistăm asupra ei.

„Un vals de odinioară" distribuit la noi de „Avia-film", va fi proiectat în curând pe ecranul cinematografului „Aro".

Cea mai elegantă vedetă: LORETTA YOUNG

Loretta Young are reputația de a fi cea mai elegantă vedetă din Hollywood. Totuși ea nu face parte din acea categorie de femei pentru cari singura preocupare o constitue îmbrăcămintea. Loretta Young lasă în seama croitoresei alegerea modelelor; ceeace cere însă e că pentru fiecare ocazie să aibă o toaletă corespunzătoare. Nu poate suferi rochiile prea strâmte, lipite pe trup, și cari stânjenesc mersul și mișcările și de aceea preferă costumele de sport.

In cursul anilor trecuți Loretta Young a semnat un contract de lungă durată cu compania 20 th Century, unde a turnat între altele „Suez".

Daryl F. Zanuck, producătorul acestei case, a încredințat acum lui Gregory Ratoff turnarea filmului „Istoria se repetă", o nostimă comedie americană, în care Loretta Young are ca partener pe Warner Baxter.

O nouă artistă

De curând și-a făcut apariția pe ecran o nouă artistă, Linda Darnell, al cărei succes din „Hotelul Femeilor" este încă în mintea cinefililor noștri.

Ultimul ei film, „Primul păcat", o realizare a lui Walter Lang, a fost primit pretutindeni cu multă simpatie și se prevede vedetei o carieră frumoasă.

LINDA DARNELL

„Adevărata glorie"

„The Real Glory" („Adevărata glorie"), noul film al lui Gary Cooper, este o reușită dramă de aventuri, întemeiată pe un capitol puțin cunoscut din războiul hispano-american.

La începutul acestui secol, cea mai mare parte a armatei americane a fost evacuată din Filipine. Mănunchiul de trupe care mai rămăsese își sleia forțele în necontenite lupte de guerilă, cei mai primejdioși adversari fiind moros-ii, fanatici religioși cari predicau războiul sfânt în numele lui Alah.

Pe acest fond tragic se profilează acțiunea filmului „Adevărata glorie", în care Gary Cooper ocupă rolul principal, rolul unui ofițer american care trebue să pună în cumpănă dragostea sa pentru frumoasa Andrea Leeds, devotamentul pentru camarazii săi și pasiunea sa pentru aventuri. In jungla Filipinelor se petrec nenumărate aventuri și fapte de arme la care Gary Cooper este prezent. Iar când totul se apropie de desnodământ se petrece evenimentul cel mai neprevăzut, care răstoarnă toate concluziile spectatorului.

„ȘOIMANA"

Filmul german se situează din zi în zi pe un plan cât mai ridicat, evoluând metodic, atât ca factură cât și ca tehnică, în sens cât mai adecuat progresului general și gustului tot mai rafiniat al publicului cineast.

In producția nouă a filmului german, trebue să acordăm un loc a parte filmului „Șoimana", a cărui acțiune de un puternic dramatism se petrece în Tirol.

Marie Hatheyer, principala interpretă, n'a turnat de cât un singur film, dar a fost deajuns ca să câștige pentru totdeauna inimile cinefililor.

MARIA HATHEYER, noua vedetă a studiourilor germane.

Printre ceilalți actori cari animă prin jocul lor filmul, se cuvine să cităm pe Gerard Köck, H. Steinhoff, Martha Salm și Gustav Waldau, cari sunt cu toții la înălțime.

Paula Vessely

...care a terminat de curând un nou film intitulat „O viață întreagă"

„HAIMANAUA", cu Ginger ROGERS

Dinamismul exploziv, care caracterizează acțiunea filmului „Haimanaua", e susținut dela prima până la ultima scenă. E o foarte originală producție americană, care are în fruntea interpretării pe două dintre cele mai acreditate nume ale ecranului: Ginger Rogers și Joel McCrea.

Ginger Rogers, această îndrăcită vedetă a filmului american, are în „Haimanaua" posibilități de manifestare ce pun în valoare pe lângă marele-i talent tot farmecul ei feminin. Iar Joel McCrea, cuceritor de tânăr, s'a întrecut de astă dată pe el însuși.

Dar și ce subiect generos a stat la dispoziția celor două vedete. Conflictul între două făpturi diametral opuse: deoparte puritanismul excesiv al unei fete, de altă parte insolența nestingherită a unui băiat de viață, a unei „haimanale" în toată accepția cuvântului. Și deodată o sărutare, care răscolește inima fetei... Zeul iubirii a nimerit cu săgeata sa drept în inima fetei. Din sălbătecuța de odinioară n'a mai rămas nimic acum și în fața noastră se ivește o femee îndrăgostită.

Și iată că începe conflictul adevărat. Tânărul vinovat nu știe c'o iubește și face sacrificii pentru ea. Familia care se amestecă, agravează conflictul. Cum se va sfârși acest roman de dragoste, în care femeea suferă cumplit?

Aceasta ne va desvălui, într'o perindare de scene impresionante

GINGER ROGERS

filmul „Haimanaua". O împletire fericită de duioșie și umor, de zâmbete și lacrimi. Un film de o factură cu totul nouă, una din acele producții cari nu se realizează de cât arareori

Tyrone POWER și Dorothy LAMOUR, parteneri

Nici un actor american nu se bucură azi de o reputație care s'o egaleze pe a lui Tyrone Power. Marea sa creație din „Rapsodia diabolică" a adus talentatului actor o popularitate dintre cele mai vaste și în țara noastră. Numele lui Tyrone Power este acum o chezășie de succes. Și un nou film cu Tyrone Power este, desigur, un eveniment.

Ultima lui creație este „Carnea diabolică", o realizare a lui Henry Hathaway, regisorul filmului Bengali

„Carnea diabolică" e un film de o factură cu totul neobișnuită, iar din punct de vedere dramatic puține filme îl egalează ca intensitate.

TYRONE POWER

Critica americană a făcut nouei creații a lui Tyrone Power o primire entuziastă, afirmând că în acest rol celebrul actor american a întrecut toate așteptările.

Alături de Tyrone Power mai apar în „Carnea diabolică" Dorothy Lamour și Lionel Atwill.

Trucuri cinematografice

Cum a fost realizat „Omul invizibil"

Vincent Price e un tânăr actor a cărui înălțime deși foarte „fotogenică", dă multă bătae de cap operatorilor cinematografici. Inchipuiți-vă ce figură poate face un biet fotograf operator, când după ce și-a pus la punct aparatul și și-a luat toate precauțiunile necesare, se pomenește că personagiul principal al unei scene

NAN GREY și VINCENT PRICE interpreții filmului „Omul invizibil".

a ieșit fără cap. Ei bine, această festă a jucat-o Vincent Price lui [illegible] Garson, șeful-operator al [illegible] „U[illegible]", de mai [illegible] în cursul turnării filmului „Omul invizibil".

Se știe că orice artist are un d[illegible] A[illegible] care înlocuește pe Vincent Price, fiind ceva mai scund, a fost nevoit să poarte pantofi cu talpă și tocuri triple. Vincent Price, ca să se distreze ori de câte ori era vorba să fie luat într'un „clouse-up" (prim plan) împrumuta mai înainte încălțămintea dublului său și rezultatul era că, devenind mai înalt decât e în realitate, ieșea pe peliculă fără cap.

Aceste mici mizerii făcute operatorilor, nu l-au împiedicat însă pe Vincent Price să joace la perfecție rolul din „Omul invizibil", straniul erou al filmului inspirat de romanul cu același nume al lui H. G. Wells.

Vom spune în treacăt că în ce privește tehnica, acest film întrece orice s'a văzut în materie de trucuri cinematografice, iar în ce privește subiectul propriu zis, e mai mult decât pasionant.

Contractul SONJEI HENIE a fost prelungit

Datorită succeselor frumoase obținute cu filmele Sonjei Henie, studiourile americane au prelungit pentru încă doi ani contractul acestei vedete.

Cu acest prilej reamintim că ultimul film al Sonjei Henie este o reușită comedie intitulată „Totul se întâmplă noaptea" în care celebra campioană a patinajului apare alături de Ray Milland, cunoscut din „Hotel-Imperial" și Robert Cummings.

CRONICA FILMULUI

La „CAPITOL"

„Iți amintești?.."

Deși filmul sonor din punct de vedere tehnic progresează pe zi ce trece, realizările cinematografice nu merg în acelaș pas, iar filmele cu adevărat bune se ivesc tot mai rar.

„Iți amintești?..." este însă în adevăr un film bun. Desfășurarea lui e bogată în episoade variate și totuși acțiunea e simplă, liniară, directă.

Psihologia personagiilor, destul de complexă e redată cu multă precizie. Mc. Lood, regisorul acestui film — un nume bine cunoscut în studiourile americane — este doar un maestru neîntrecut în mânuirea materialului actoricesc.

De astă dată, cu un interpret ca Robert Taylor, realizează lucruri pur și simplu admirabile.

Robert Taylor pe care l-am văzut în atâtea roluri mari, izbutește să ne surprindă și acum printr'o creație foarte originală, puternică și bine conturată din punct de vedere psihologic.

Partenera lui e Greer Garson, cunoscută din „Adio d-le Chips". Dar abia în „Iți amintești?.." grația delicată a acestei noui actrițe a găsit prilejul de a-și risipi întreaga gamă a frumoaselor ei însușiri.

In excelenta distribuție ce înconjoară pe acești doi protagoniști, trebue să menționăm pe Lew Ayres pe care am avut prilejul să-l admirăm pentru ultima oară în filmul Jeanettei Mac Donald, „Dragostea mea te cheamă".

STAN și BRAN reapar

S'a spus de-atâtea ori că Stan și Bran se vor despărți, s'a încercat chiar această „crimă" dar nu s'a reușit; ba, ceva mai mult, legăturile dintre acești doi inseparabili comici au devenit și mai strânse de-atunci.

Am spus mai sus „crimă" și credem în adevăr că ar fi fost o crimă să se despartă acești doi actori, cari au fost născuți să se completeze și cari în jocul lor sunt mai uniți decât niște frați siamezi.

Credem că sunt foarte puțini aceia cari-și închipuie pe unul din ei despărțit de cellalt... Iată de ce suntem siguri că cinefilii se vor bucura auzind că-i vor vedea din nou împreună în filmul „Lupi de mare", cea mai fantastică dintre toate năzbâtiile acestor doi comici.

„Lupi de mare" e o poveste cu o capră, un gangster și o barcă, ale cărei peripeții întrec tot ce-și poate permite un creer fantezist. Stan și Bran au născocit aci cele mai nostime „gag"-uri și adeseaori ei înșiși au râs cu lacrimi, aducându-și aminte de ele.